

АЛАДИН И ВЪЛШЕБНАТА ЛАМПА

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Живял някога в древния град Аграба един беден шивач със своята скромна жена. Те си имали син, когото наричали Аладин. За жалост, той бил голям безделник. По цял ден тичал с момчетата, стрелял по врабците и се подигравал на просяците.

Шивачът толкова страдал от огорченията, които му причинявал Аладин, че един ден се разболял и умрял. Тогава жена му започнала да преде памук, за да печели пари и да изхранва сина си.

А той продължавал да мързелува!

Веднъж на улицата го спрял един чужденец.

— Ти ли си Аладин? — попитал той. — Какъв късмет! Най-после открих сина на брат си! Ти си моят единствен наследник. Ако ме послушаш, ще ти кажа как можеш да забогатееш.

Аладин много се изненадал, защото не знаел, че баща му е имал брат. Но като станало дума за пари, веднага тръгнал след своя нов чичо.

Скоро се стъмнило и двамата стигнали до една пещера.

Чичото я посочил и казал:

— Тук се крият несметни богатства, но вътре не може да влезе никой друг, освен тебе. Слез в пещерата, синко, и вземи всички скъпоценности, които намериш там. А аз искам само една стара лампа.

След това свалил пръстена от ръката си и добавил:

— Вземи този пръстен. Ако изпаднеш в беда, само го завърти и ще се спасиш!

Без да му мисли много, Аладин слязъл в тъмната пещера. А там — що да види: планини от злато и скъпоценности!

Намерил той старата лампа, събрал една шепа лъскави камъчета и тръгнал да се катери обратно.

— Синко, подай ми лампата, за да не ти тежи! — провикнал се чичото.

— Не ми пречи лампата, чичо — отвърнал Аладин. — По-добре ми помогни да изляза!

Само че този човек не му бил никакъв чичо. Това бил един зъл магьосник, пристигнал от съседния град Магриба. Прочел той във вълшебните книги, че съкровището, скрито в пещерата, ще бъде извадено от шивашкия син Аладин, и си наумил да използва момчето, а сетне да го остави да умре под земята. Дотук всичко вървяло добре, но ето че Аладин упорито отказвал да му даде лампата. Магьосникът

толкова се ядосал, че изрекъл едно заклинание и пещерата се затворила!

Уплашил се Аладин и започнал да вика за помощ. Викал, викал, но никой не се отзовал! Тогава разбрал накъде отиват нещата и заплакал от мъка. Докато плачел, без да иска завъртял пръстена на ръката си.

Изведнъж се разнесъл страшен грохот и се появил един дух.

— Викаш ли ме, господарю? — попитал духът. — Кажи какво искаш и ще го изпълня.

— Помогни ми да се измъкна оттук! — отвърнал Аладин.

Едва произнесъл тези думи, той се озовал под открито небе. Че като хукнал към къщи! Цял ден тичал, без да се обръща назад!

Щом видяла сина си, вдовицата се зарадвала и го нахранила до насита. Сложила на трапезата всичко, което имала в къщата си, а докато се гощавал, той ѝ разказал какво му се случило в пещерата.

По едно време заплакал и започнал да проклина злия магьосник. Накрая се уморил и заспал.

Събудил се чак на другия ден. Бил много гладен и помолил майка си да му даде нещо за ядене, но се оказало, че вече нищо си нямат.

Като узнал това, Аладин се сетил за лампата и решил да я занесе на пазара. Но понеже била много мръсна, заръчал на майка си да я почисти.

Взела вдовицата една шепа пясък започнала да стърже саждите с него. Ала щом потъркала лампата три пъти, от нея излязъл един дух!

— Викаш ли ме, господарке? — попитал той. — Кажи какво искаш и ще го направя.

Жената онемяла от страх! Аладин вече бил виждал дух в пещерата, така че изобщо не се уплашил.

— Донеси ни нещо за ядене — казал той и в ръцете на духа се появил сребърен поднос, отрупан с вкусни ястия.

Оттогава Аладин и майка му заживели в охолство. Духът изпълнявал всичките желания и вече нищо не им липсвало.

Но един ден момъкът се разхождал в града и зърнал дъщерята на султана — прекрасната принцеса Будур. От този ден не можел нито да яде, нито да спи, постоянно си мислел за принцесата.

Като разбрал, че няма сили да я забрави, повикал майка си и ѝ казал:

— Върви при султана и му кажи, че искам да се ожения за дъщеря му.

Уплашила се майката и започнала да го разубеждава, но Аладин толкова жално я молил, че накрая се съгласила.

Дал ѝ той скъпоценните камъни от пещерата и я изпратил в двореца.

— Занеси тези дарове на бъдещата ми невеста — заръчал ѝ той.

Майка му го послушала и отишла при султана.

— За какво си дошла? — попитал той.

— Господарю, синът ми Аладин е влюбен в твоята дъщеря и иска да се ожени за нея.

В отговор султанът се разсмял от сърце.

Тогава жената отворила сандъчето със скъпоценностите и те грейнали като слънце.

При вида им господарят се поколебал, взел в ръка един скъпоценен камък и го огледал. Такива великолепни съкровища нямало нито в неговата хазна, нито никъде другаде по света!

— Кажи му да ми прати четирийсет златни подноса, пълни със скъпоценности — рекъл той. — Тогава може да го ожения за дъщеря си.

Вдовицата се прибрала вкъщи и предала на Аладин думите на султана. Без да губи време, момъкът грабнал лампата и я потъркал. Появил се духът и само след минутка в двореца влезли четирийсет млади робини със златни подноси, пълни догоре със скъпоценни камъни.

Султанът приел даровете и обявил:

— С радост ще омъжа дъщеря си за този Аладин. Кажете му час по-скоро да дойде в двореца!

Яхнал прекрасен жребец, Аладин се явил пред господаря. Като го видяла, принцесата много го харесала.

На другия ден вдигнали сватба.

Духът построил пищен дворец за Аладин и неговата красива невеста и двамата заживели щастливо.

Но радостта им не продължила кой знае колко. Скоро магьосникът магрибинец научил, че Аладин е успял да излезе от пещерата и че благодарение на вълшебната лампа се е оженил за дъщерята на самия султан.

Разгневил се злодеят и решил да си отмъсти. Преоблякъл се като търговец, купил една дузина медни лампи и тръгнал по улиците на Аграба.

— Заменям нови лампи за стари! — викал той. — Нови лампи за стари!

Стигнал до двореца на Аладин.

Като чула виковете на търговеца, принцеса Будур решила да зарадва мъжа си, който в това време бил на лов.

Изнесла тя от покоите му старата лампа и я дала на търговеца.

Щом получил каквото искал, магьосникът напуснал града.

През нощта се спрял в пустинята и потъркал вълшебната лампа.

Духът веднага се появил.

— Викаш ли ме, господарю? — попитал той. — Кажу какво искаш и ще го направя.

— Отнеси двореца на Аладин в Магриба заедно с всичко, което е в него! — рекъл магьосникът.

Духът изпълнил заповедта на новия си господар и когато Аладин се завърнал от лов, не намерил нито двореца, нито принцесата, нито лампата.

Отчаян, той заплакал от мъка. Докато плачел, без да иска завъртял пръстена на ръката си и се появил духът от пещерата.

— На твоите услуги, господарю. Кажу какво искаш и ще го изпълня.

— Върни ми принцесата, лампата и двореца — заповядал момъкът.

А духът смирено отвърнал:

— Прости ми, господарю, но не мога да променя онова, което е сторил духът от лампата.

— Тогава ме пренеси в моя дворец.

След миг зетят на султана се озовал до ридаещата си невеста. Тя му разказала за странния търговец, който заменял нови лампи за стари и Аладин веднага се досетил каква е работата. Успокоил принцесата и я посъветвал как да постъпи.

Вечерта прекрасната Будур се съгласила да вечеря с магрибинеца.

Седнала на трапезата и постоянно му наливала вино. Накрая той се напил, а тя му казала, че иска да опита от ястието, което току-що са

поднесли на баща ѝ за вечеря.

Магьосникът извадил лампата от пазвата си и я потъркал. Духът тутакси се появил и сложил пред принцесата чепка грозде.

— А може ли и аз да му заповядам нещо? — попитала лукаво Будур.

Пияният магьосник бил готов да изпълни всяка нейна прищявка, така че се съгласил. Тогава принцесата наредила на духа да го приспи.

Щом изрекла това, магрибинецът се свлякъл на земята и потънал в мъртвешки сън.

Аладин се показал иззад завесата, където се криел през цялото време, и двамата с принцесата радостно се прегърнали.

После потъркали лампата и заповядали:

— Отнеси ни обратно в нашия град и постави двореца на предишното му място.

Дворецът незабавно се издигнал във въздуха и полетял над минаретата на Магриба.

Междувременно султанът се топял от мъка по своята дъщеря. Всяка сутрин той поглеждал към небесата и се молел да я види отново. Тази сутрин също погледнал натам и много се изненадал, като видял как дворецът на зетя му каца на предишното си място, а от прозореца му се усмихва принцеса Будур.

Зарадвал се султанът и изтичал да я посрещне. После всички се събрали на трапезата и Аладин им разказал как е срещнал магьосника, който му дал вълшебния пръстен, и как е изнесъл лампата от пещерата.

Будур разказала как магрибинецът я е отвлякъл и как Аладин я е спасил. Накрая решила да хвърли и пръстена, и лампата в най-дълбокия кладенец, за да не причиняват повече беди на хората.

След време Аладин станал султан и управлявал мъдро и справедливо.

Двамата с принцесата живели дълги години в любов и съгласие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.